

LIZ TOMFORDE

Play Along

Windy city 4

Vertaald door Hanneke van Soest



AMSTERDAM · ANTWERPEN



Proloog

Isaiah

Drie jaar geleden

Het is de moeilijkste dag van het jaar.

Het is de moeilijkste dag van élk jaar.

Meestal ben ik op deze dag met mijn teamgenoten op een teambuildinguitje voorafgaand aan het speelseizoen. Eigenlijk zou ik in Cancún of Miami moeten zijn, nippend aan een cocktail bij het zwembad, volledig afgeleid door het feest om me heen. Maar dit jaar zit ik niet bij het zwembad en ben ik ook niet dronken of afgeleid. Ik verschuil me in het damestoilet net buiten ons clubhuis omdat het seizoen dit jaar vroeg begint en de eerste honkbaldag me helaas niet genoeg afleiding biedt.

Het damestoilet is smetteloos en veel schoner dan het onze. Hier hebben ze een fluwelen bank en parfumflesjes op de wastafel staan. Mooi opgevouwen handdoeken en pepermuntjes in een glazen schaal. Het ruikt hier tien keer beter dan in het herentoilet en ik hoop maar dat de andere jongens niet in de gaten krijgen hoe fijn het hier is, want dit is mijn geheime verstoppiek, al zes jaar lang – sinds ik ben aangetrokken als korte stop bij de Windy City Warriors.

Er zijn bij de Warriors geen vrouwen in dienst, dus niemand gebruikt deze toiletruimte, behalve ik als ik een moment voor mezelf nodig heb.

Je zou kunnen zeggen dat ik de wildebras van het team ben, de-

gene die soms iets te roekeloos en brutaal is. De gast die zichzelf het mikpunt van een grap maakt zolang hij daardoor anderen maar aan het lachen kan maken. Dus het seizoen beginnen met een inzinking of janken als een kleuter in het bijzijn van mijn teamgenoten is absoluut niets voor mij.

Ik ben een man van achtentwintig en schaam me er niet voor toe te geven dat dit zelfs na al die jaren nog een zware dag voor me is. Ik was pas dertien toen mijn broer, twee jaar ouder dan ik, mij moest komen vertellen dat mijn moeder op weg naar huis in een storm met haar auto tegen een boom was gereden en dat we haar nooit meer zouden zien.

Dus ja, verdomme... Het is echt de moeilijkste dag van het jaar.

Met stuiterende knieën zit ik op het omlaag geklapte wc-deksel in een van de toilethokjes om mezelf weer onder controle te krijgen. Ik moet weer de lollige Isaiah Rhodes worden die zich door niets of niemand laat raken. De man die iedereen om zich heen blij weet te maken, die iedereen verwacht te zien wanneer ik het clubhuis binnen kom.

Ik ben blij met dat imago. Negentig procent van de tijd ben ik ook echt zo. Toen ik jong was, ontdekte ik dat ik mijn broer aan het lachen kon krijgen, zelfs als hij te gestrest was om te lachen, en daar genoot ik van. Het was alsof ik mijn doel in het leven had gevonden: de mensen om me heen blij maken. Dat is de reden dat ik de verdrietige, gevoelige momenten voor mezelf hou.

Ik gun mezelf nog één moment van pijn, dan kom ik uit het hokje, gooi ik bij de wasbak wat water in mijn gezicht en wil ik het damestoilet uit lopen. Maar als ik de deur open, hoor ik stemmen op de gang. Meestal is dit gedeelte van het clubgebouw verlaten, dus ik blijf achter de deur staan, want ik herken de stem van dokter Fredrick. En als ik iets niet wil, is het dat mensen weten dat ik hier in mijn eentje heb zitten huilen.

‘U hebt gelogen op uw sollicitatieformulier.’

‘Dat is niet waar,’ hoor ik een vrouw antwoorden.

Dokter Fredrick dempt zijn stem in een poging dit gesprek tus-

sen hen beiden te houden, maar ik kan hem woordelijk verstaan. 'U hebt me misleid en dat weet u.'

'Kenny is kort voor Kennedy.'

Ik gluur door de kier van de deur en zie dokter Fredrick met een geërgerde frons tegenover de vrouw staan. Ze staat met haar rug naar me toe, dus ik kan haar gezicht niet zien, maar ze komt nauwelijks tot aan dokter Fredricks kin, en hij is al niet echt lang te noemen. Haar haar is samengebonden in een dikke paardenstaart, die tot halverwege haar rug valt. Hoewel ik de kleur niet kan benoemen, zie ik wel dat het niet gewoon blond of bruin is. Ik weet alleen niet goed hoe je de tint moet omschrijven.

Dokter Fredrick kijkt even snel om zich heen om er zeker van te zijn dat ze alleen zijn, dus ik duik snel weg.

'Dit is geen plek voor u. Ik stel voor dat u het aanbod afslaat en ergens anders een positie zoekt die geschikter is voor... iemand zoals u.'

'Iemand zoals ik – een vrouw, bedoelt u?'

Wat krijgen we nou?

Ik ben nooit een fan van dokter Fredrick geweest. Hij is het hoofd van onze afdeling Gezondheid en Welzijn en de hoofddarts van het team. Alle andere artsen, voedingsdeskundigen en fysiotherapeuten rapporteren aan hem, en bij zijn opmerking verlies ik mijn laatste restje respect voor hem.

Er valt een korte stilte, alsof hij inschat wat hij kan zeggen zonder zichzelf in de nesten te werken.

'De vacature waarvoor ik iemand zocht, hoeft niet langer vervuld te worden. Volgens Personeelszaken kan ik het aanbod niet intrekken, wel wijzigen. Op dit moment ben ik alleen op zoek naar een fysiotherapeut.'

'Pardon?' zegt ze met een geschokt lachje. 'Ik ben arts. En dan verwacht u dat ik hier als fysiotherapeut kom werken?'

'Ik verwacht helemaal niet dat u hier komt werken.'

'Dokter Fredrick, ik ben net naar Chicago verhuisd voor deze baan. U hebt mijn referenties gezien. U hebt gezien welke co-schappen ik heb gelopen. Daarom hebt u me aangenomen.'

‘Ik had toen een ander beeld van wie ik inhuurde.’

‘Omdat u dacht dat ik een man was.’

‘Ik ga dit niet verder met u bespreken. Als u voor de Windy City Warriors wilt werken, kun u dat doen als fysiotherapeut. Dat is de vacature die ik vervuld wil zien.’

Ze aarzelt, en ik zie haar haar schouders rechten terwijl ze zelf-verzekerd vraagt: ‘Wanneer wilt u weten of ik ja zeg?’

‘Aan het einde van de dag.’

‘Prima. Ik laat u spoedig weten wat ik doe.’

Een ogenblik blijft het stil, waardoor ik denk dat het gesprek voorbij is, maar dan verbreekt dokter Fredrick de stilte: ‘Mevrouw Kay, als u besluit hier te komen werken, zal ik u moeten waarschuwen. Bij de minste of geringste flauwekul tussen u en een van de spelers wordt u ontslagen. Er is een reden waarom ik geen vrouwen aanneem. U zult tijd met ze doorbrengen in kleedkamers, vliegtuigen en hotels. Ik verwacht van u dat u de spelers op geen enkele manier afleidt.’

Er is een reden waarom ik geen vrouwen aanneem. Vuile klootzak.

‘Met alle respect, dokter Fredrick, ik was de laatste twee jaar een van slechts drie artsen voor het sportprogramma van de universiteit van Connecticut. Er is in mijn verleden niets gebeurd waardoor u mijn professionele houding in twijfel kunt trekken.’

‘Dat waren kinderen. Dit zijn mannen,’ is zijn reactie. ‘Ik denk dat u precies weet wat ik bedoel.’

Ze schraapt haar keel, en er valt iets te zeggen over de professionele houding waaraan hij blijkbaar twijfelt, want als ik in haar schoenen had gestaan, had ik hem waarschijnlijk een dreun verkocht. Wat dat betreft ben ik misschien iets te impulsief.

‘Tegen de middag hebt u mijn antwoord,’ zegt ze tot besluit.

Ik hoor voetstappen en ze worden met elke stap luider; ze komen mijn kant op. Ik kan hier niet weg zonder betrappt te worden op afluisteren, en hoewel ik van plan ben deze informatie door te geven aan Monty, onze fieldmanager, ben ik niet van plan dokter Fredrick daar vooraf van op de hoogte te stellen.

Voor de veiligheid sluit ik de deur, totdat ik zeker weet dat de kust veilig is.

Ik was toch al geen fan van onze hoofddarts. Als je het mij vraagt, is hij een behoorlijke slijmbal. Hij wil altijd dikke maatjes zijn met de mannen van ons team, maar vanwege de manier waarop hij net tegen die vrouw praatte, alsof hij beter is dan zij, sta ik te popelen om iedereen van de Warriors-organisatie te laten weten wat voor een seksistische klootzak hij is.

‘Seksistische klootzak.’

Aan de andere kant van de deur hoor ik mijn eigen gedachte op een beangstigende toon herhaald worden, en net wanneer ik me in een wc-hokje verstop, duwt de vrouw de deur van de nooit gebruikte toiletruimte open. Ik ga niet zitten. Als een enorme engerd blijf ik staan, want ik heb geen idee hoe ik me uit deze situatie kan redden.

Wanneer ik door de kier tussen de deur en de wand van het hokje kijk, zie ik haar spiegelbeeld in de spiegel. Ze leunt met haar handen op de rand van de wasbak en laat haar hoofd hangen, zodat ik haar gezicht nog steeds niet kan zien.

Ze lacht in zichzelf. ‘Wat was dat in godsnaam?’

Dan haalt ze diep adem en richt zich op. Ze kijkt naar zichzelf in de spiegel en biedt mij hetzelfde uitzicht. Meteen is het hartverscheurende verdriet dat ik vandaag voelde even weg, want nu ben ik wél afgeleid.

Deze kleine vrouw, met een haarkleur die ik niet kan benoemen, die praat op een toon waarvan de ballen van iedere man zouden verschrompelen van angst, is bloedmooi.

Haar blozende, roomwitte huid is bezaaid met sproeten. Ik gok dat haar ogen bruin zijn, aangezien de kleur sterk op die van mijn eigen ogen lijkt. En die lippen... Lippen die ze op elkaar klemt om niet in huilen uit te barsten, omdat ze duidelijk boos wil zijn in plaats van verdrietig.

Noem het intuïtie, maar ik stel me voor dat ze me met haar glimlach in vuur en vlam zou kunnen zetten als ze haar mondhoeken niet zo omlaag zou trekken.

Haar ogen beginnen vochtig te glanzen terwijl ze naar zichzelf kijkt. 'Nee,' zegt ze smekend. 'Niet hier. Verman je, Kennedy.'

Kennedy.

Ze haalt weer diep adem en schudt haar hoofd. 'En hou verdomme op met tegen jezelf te praten, mafkees.'

En zomaar, op de moeilijkste dag van het jaar, merk ik dat ik me moet inhouden niet te grinniken.

Ik kijk aandachtig toe terwijl ze haar telefoon tevoorschijn haalt en iemand belt, hem op de luidspreker zet en door de toilettruimte ijsbeert.

Eigenlijk zou ik mijn aanwezigheid kenbaar moeten maken. Dit voelt als een inbreuk op haar privacy. Ik heb alleen geen idee hoe ik de situatie kan verklaren.

Hé, ik chil gewoon graag in het damestoilet. Maak je niet druk om mij. Ik was even snel mijn handen. Kun je opzijaan?

Ik heb je gesprek met het hoofd van onze afdeling Gezondheid en Welzijn afgeluisterd. Ik kan met je meegaan naar Personeelszaken, als je wilt. Je bent trouwens heel knap.

'Hé, hoe gaat het?' zegt een mannenstem aan de andere kant van de lijn.

Ik heb meteen een hekel aan hem.

'Heb je even tijd voor me?' vraagt ze. 'Ik moet met iemand praten.'

'Er worden nu foto's van het team gemaakt, en ik ben als volgende aan de beurt. Gaat het?'

Ze sluit haar ogen even om zich te herpakken. 'Ja, natuurlijk. Ik wilde mijn stiefbroer gewoon even gedag zeggen.'

Stiefbroer. Oké.

'Nou, hallo dan. Ik mis je. Gaat het goed op je eerste dag?'

Ze staart zichzelf recht aan in de spiegel en liegt: 'Ja hoor, prima.'

'Mooi. Hé, ik moet gaan. Ik moet op de foto, maar bel me later, dan praten we bij.'

Ze glimlacht op een manier waarvan zelfs ik, een volslagen vreemde, zie dat het nep is. 'Doe ik.' Ze hangt op en laat dan met een gefluisterde 'shit' haar hoofd hangen.

Ik weet niets over deze jonge vrouw, maar wat ik wel weet, is dat ze iemand nodig heeft die haar aan het lachen maakt, en dan is ze bij mij aan het goede adres. Ik geloof op de een of andere manier in het lot, en hoewel het de rotste dag van het jaar is, heb ik de neiging om op deze dag betekenis in dingen te zoeken.

Misschien was het de bedoeling dat ik dat gesprek hoorde.

Misschien zit ik vast in het damestoilet omdat ze iemand nodig heeft om mee te praten.

Misschien heeft mijn moeder me vandaag op haar pad gestuurd.

Vanwege die overtuiging sluit ik mijn ogen en flap ik eruit: 'Als je iemand nodig hebt om mee te praten over die baan, kan ik je helpen.'

Jezus, hoe creepy is dat?

Ik open mijn ogen en zie de hare naar de spiegel schieten, waar ze mijn voeten in weerspiegeld ziet.

'Wat doe jij in het damestoilet?'

'Heeft mijn maat achtenveertig me verraden?'

'Sta je me te bespioneren?'

'Nou, formeel gezien was ik hier als eerste. Toch?'

Ze laat haar tot spleetjes geknepen ogen langs het hokje omhooggaan en vindt de mijne door de smalle kier. 'Ga je nog antwoord geven op mijn vragen of blijf je antwoorden met vragen?'

Ik schiet in de lach. Ik mag haar wel.

'Ik verstop me in het damestoilet omdat ik een rottag heb, en afgaand op wat ik gehoord heb, jij ook.'

Haar schouders, die ze tot aan haar oren had opgetrokken, zakken weer op hun plaats. 'O.'

Ik ontgrendel de deur en trek hem naar binnen open tot ik haar volledige gestalte zie.

Een zwarte legging omhult elke centimeter van haar slanke, gespierde benen. Een donkergrijs sweatshirt met een rits bij de hals heeft ze tot aan haar ellebogen opgestroopt, en ze heeft smeteloos witte sneakers aan haar voeten. Haar sproeten lopen over

haar onderarmen en enkels door, waardoor het lijkt alsof haar bleke huid ermee beschilderd is.

Elegant, ook al draagt ze sportkleding. En knap. Ontzettend knap.

Op een minder intimiderende toon vraagt ze: 'Hoeveel heb je over mijn rottag opgevangen?'

Ik loop naar haar toe, leun met mijn heup tegen de wastafel en kijk haar aan. 'Ik hoorde je gesprek op de gang met dokter Fredrick. Toen ben ik snel weer hier naar binnen gegaan, zodat hij me niet zou zien.'

'O.' Ze knikt met haar ogen van me afgewend. 'Alles dus.'

'We moeten met Personeelszaken gaan praten, of anders kan ik het er met Monty, onze fieldmanager, over hebben. Hij kan ermee naar de teameigenaar gaan...'

'Nee. Nee, ik wil het niet aankaarten. Het is niet de eerste keer dat ik met een seksistische baas te maken heb. Als vrouw in de sportwereld weet je niet beter.'

Even ben ik stil. 'Baas? Je neemt de baan dus aan?'

'Ik wil niet...' Ze laat haar ogen argwanend over me heen gaan. Met mijn postuur van één meter negentig toren ik boven haar uit, maar in mijn normale kleren zie ik er niet meteen uit als een honkballer. 'Wie ben jij eigenlijk?'

Het dringt tot me door dat ze geen idee heeft dat ik de korte stop ben van het team waar ze mogelijk voor gaat werken, en ik besluit daar mijn voordeel mee te doen.

'Op dit moment ben ik gewoon iemand om mee te praten. Je zei dat je wilde praten.'

Ze neemt me nadenkend op, maar de behoefte om haar precaire positie te bespreken weegt zwaarder dan haar achterdocht.

'Ik kan nergens in de topsport een baan krijgen.' Haar beken-tenis blijft even in de lucht hangen. 'En dat terwijl ik als beste van mijn jaar ben afgestudeerd aan Columbia University en de artsen bij wie ik coschappen heb gelopen me de hemel in prijzen wanneer ze gebeld worden voor een referentie. Ik was de jongste hoofdarts ooit bij een universiteit die veel topatleten aantrekt,

met sportprogramma's waarmee ze nationale kampioenschappen wonnen. Maar dat doet er allemaal niet toe omdat ik twee tieten en een vagina heb.'

Bij die openhartige opmerking zet ik grote ogen op.

'O nee.' Verschrikt slaat ze haar hand voor haar gezicht. 'Jeetje, dat ik tegen een wildvreemde zeg dat ik twee tieten heb.'

'Ik zou pas echt onder de indruk zijn als je had gezegd dat je er drie hebt.'

Ze gluurdt door haar vingers en ik trek mijn meest ondeugende grijns. Die vochtig glanzende ogen zijn nergens meer te bekennen wanneer ze haar hand laat zakken en schaapachtig glimlacht.

Schaapachtig, ja. Maar toch een glimlach.

Ik steek mijn hand uit om de hare te schudden. 'Isaiah.'

Zij doet hetzelfde. 'Kennedy.'

'Nou, Kennedy, nu ik geen vreemde meer ben, vertel me eens wat meer over die twee tieten van je.'

Ze wil haar glimlach onderdrukken, maar deze keer is hij breed en oprecht. 'Dat zal me nog wel een tijdje blijven achtervolgen, hè?'

'Reken maar.' Ik hou mijn hoofd schuin. 'Hoorde ik goed dat je Kenny heet?'

Ze grinnikt, een prachtig maar ietwat verlegen geluid. 'Niemand heeft me ooit Kenny genoemd. Ik heb die naam aangenomen nadat ik zes afwijzingen had ontvangen op sollicitatiebrieven onder de naam Kennedy.'

'Nou, Kenny...'

'Nee...'

'Vertel eens wat meer over de baan die je aangeboden hebt gekregen.'

Ze zucht vermoeid. 'Al sinds mijn afstuderen probeer ik de topsportwereld binnen te komen. Mijn doel is om ooit hoofdarts van een team te worden, maar ik krijg nergens voet aan de grond. Jongens met wie ik heb gestudeerd, die met de hakken over de sloot hun bul hebben gehaald en veel slechtere referenties hebben dan ik, krijgen wel de banen waar ik op solliciteer. Dus toen ik

het aanbod kreeg om hier tweede arts te worden, heb ik dat met beide handen aangegrepen. Afgelopen weekend ben ik verhuisd naar het centrum van Chicago. Dokter Fredrick en ik hebben alleen via de mail contact met elkaar gehad, omdat hij buiten het seizoen niet werkt. Ik vermoed dat er in mijn referenties niet op is gezinspeeld dat ik een vrouw ben. Maar zodra ik me vanochtend aan hem voorstelde, trok hij het aanbod in.'

Ze is dus knap én waanzinnig slim. Oké dan.

'Toen hij het hoofd Personeelszaken liet weten dat er een fout is gemaakt en dat de baan niet meer beschikbaar is, kreeg hij te horen dat hij me juridisch gezien een functie moet geven. Volgens mij weet Personeelszaken niet dat zijn beslissing om geen tweede arts in dienst te nemen te maken heeft met het feit dat hij per ongeluk een vrouw heeft aangenomen.'

De woorden rollen over haar lippen; ze lijkt niet te kunnen stoppen met praten.

'En nu krijg ik de baan van junior fysiotherapeut aangeboden, wat een geweldige baan is, begrijp me niet verkeerd, maar ik heb niet alles op alles gezet om sportarts te worden om dan naar iemand anders te moeten gaan voor het opstellen van een behandelplan.' Ze bekijkt me van top tot teen. 'Waarom vertel ik jou dit eigenlijk?'

Ik grinnik. Ze is zenuwachtig. Het is vertederend.

'Omdat ik goed kan luisteren,' antwoord ik.

Die verlegen glimlach verschijnt weer. 'En, wat denk je dat ik nu het best kan doen?'

Vraagt ze dat aan mij? Ze weet duidelijk niets over mij, want ik ben wel de laatste naar wie mensen toe komen als ze advies nodig hebben. Ik ben de man naar wie ze toe komen als ze willen lachen of lol willen hebben.

Mijn broer is de serieuze van ons tweeën, en als Kai hier was geweest en niet honkbalde voor de Seattle Saints, zou ik hem vragen welk advies ik deze vrouw moest geven. Hij is mijn klankbord en ik wou dat hij me kon hepen.

Maar hij is hier niet, dus het is aan mij om haar advies te geven.

Eigenlijk zou ze naar dokter Fredrick moeten gaan om hem een knietje in zijn ballen te geven, maar ik wil ook graag dat ze hier komt werken. Alleen al het idee dat ik dan bij elke wedstrijd dat sproeterige gezicht zal zien doet me goed. Ze is leuk om mee te praten en heeft de rotste dag van het jaar draaglijk gemaakt. Fijn zelfs.

‘Wat wil je zelf?’ vraag ik in plaats van mijn mening te geven.

‘Je beantwoordt echt graag vragen met vragen, hè?’

Ik glimlach zelfgenoegzaam.

‘Ik wil in de topsport werken,’ zegt ze ronduit. ‘Helaas zijn er in die wereld zelden vacatures, omdat zo’n baan voor de meeste mensen een carrière voor het leven is.’

‘Je wilt in de topsport werken,’ herhaal ik zodat ze het zelf kan horen.

Ze knikt wanneer het kwartje valt. ‘Ik zou de baan moeten aannemen. Dan krijg ik tenminste een voet aan de grond. Maar Jezus, die dokter Fredrick is verschrikkelijk en als hij vrouwen al zo behandelt, vraag ik me af hoe erg de spelers van het team zijn.’

Au, dat doet pijn.

Toegegeven, we zijn een stelletje idioten, maar geen van de jongens is onbeleefd.

‘Ik eh...’ Ik schraap mijn keel. ‘Ik zal ervoor zorgen dat geen van de andere jongens in het team het je moeilijk maakt.’

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes, maar die mooie glimlach speelt nog steeds om haar lippen en doet van alles met mijn binnenste.

‘Wie ben jij?’

‘Twee tieten en kort van geheugen, hè, Kenny? Ik heb al tegen je gezegd hoe ik heet.’

‘Werk je bij de receptie of voor...’

‘Ik kan beter weggaan.’ Ik gebaar naar de deur van de toilet-ruimte. ‘Zal ik met je meelopen?’

Argwanend kijkt ze me aan en ik grijns als een idioot, alleen omdat deze slimme vrouw haar aandacht op me vestigt.

Ik ben niet naïef. Ik weet dat ze er snel achter zal komen dat ik

een van de spelers ben, en als dokter Fredricks waarschuwing een indicatie is, zal ze me nooit meer een blik waardig gunnen zodra ze weet hoe de vork in de steel zit. Daarom maak ik voorlopig gebruik van de weinige tijd die ik nog heb.

Ik open de deur voor haar en zonder te hoeven bukken loopt ze onder mijn arm door de gang in.

‘Je mag het aan niemand vertellen,’ zegt ze snel.

‘Wat?’

‘Als ik de baan aanneem. Je mag aan niemand vertellen wat dokter Fredrick heeft gezegd of wat ik gestudeerd heb.’

‘Je bent de eerste arts die ik ontmoet die niet wil dat iemand weet dat ze arts is.’

‘Alsjeblieft, Isaiah.’

Bij die twee woorden blijf ik als aan de grond genageld staan. Mijn naam. Die klinkt goed over haar lippen. Het klinkt ook goed wanneer ze smeekt.

Ik speur haar gezicht af, dat wanhoop uitstraalt. ‘Ik zal niets zeggen.’

‘En over wat je gehoord hebt?’

‘Bedoel je dat ik gehoord heb dat dokter Lul-de-behanger een vrouwenhater is?’

‘Ja.’

‘Daar ga ik wel iets over zeggen. Nu meteen zelfs.’

Met haar bleke, sproeterige hand, die een schril contrast vormt met mijn zongebruinde huid van het vele honkballen buiten, grijpt ze me bij mijn onderarm. Maar ze trekt hem even snel weer terug, nog voordat ik de verschillen in mijn geheugen kan prenten. ‘Als ik voor hem ga werken, wordt het al moeilijk genoeg. Ik wil deze werkrelatie niet beginnen met een klacht bij de fieldmanager of teameigenaar. Ik handel dit zelf wel af.’

Ze straalt onafhankelijkheid en vastberadenheid uit, en hoewel ik haar rond de één meter vijfenzestig schat, lijkt ze met haar opgeheven hoofd en rechte schouders veel langer. Gróót zelfs.

Goed zo. Bij die klootzak zal ze die vastberadenheid nodig hebben.

‘Wannéér,’ corrigeer ik haar. ‘Wannéér je voor hem gaat werken.’

Haar glimlach is al net zo veelbetekenend als de mijne, alsof er een geheim is dat wij alleen kennen.

‘Zie ik je nog eens?’ vraagt ze.

‘O, ik ben er vrij zeker van dat je me nog vaak zult zien.’

‘Rhodes!’ roept Cody, onze eerste honkman, wanneer hij de hoek om komt en mij voor het damestoilet ziet staan. Hij is in vol honkbaltenuue, klaar voor de teamfoto’s die vandaag worden gemaakt. ‘Zit je hier. Schiet op! De fotosessie begint over vijf minuten. Je tenue hangt in je locker. Ik moest je van Monty gaan zoeken.’

Cody draait zich om en rent het clubhuis weer in.

Ik kijk naar Kennedy, met mijn onschuldigste glimlach om mijn lippen. Haar toch al bleke huid is nu nog bleker.

‘Zit je in het team?’ vraagt ze.

‘Ja, als korte stop.’ Ik knipoog.

Haar eerdere glimlach is allang verdwenen en haar houding verandert op slag. Ik kan de kou in de lucht om haar heen voelen. Ze is geschokt. Verward. Een beetje boos.

‘Dit gesprek heeft nooit plaatsgevonden.’ Ze aarzelt niet, loopt snel bij me vandaan. Dokter Fredricks waarschuwing doet zijn werk.

‘Hé, Kenny!’ roep ik. Ze stopt en draait zich met tegenzin om. ‘Ik heb beloofd ervoor te zorgen dat de andere jongens het je niet moeilijk maken, maar over mezelf heb ik niets gezegd.’ Haar lippen wijken een stukje uiteen en ik knipoog nog een keer. ‘Tot ziens, doc.’



‘Waar zat je?’ vraagt Travis, onze nieuwe catcher, terwijl ik mijn T-shirt over mijn hoofd trek en mijn spijkerbroek in mijn locker leg, omdat ik net als de rest van mijn teamgenoten mijn nieuwe tenue aan moet.

Zijn locker is links van de mijne en die van Cody rechts.

‘Ik was bezig.’ Boven in mijn locker hangt een foto van mijn moeder, mijn broer en mij, onzichtbaar voor anderen, en ik strijk er met mijn duim overheen wanneer ik mijn horloge op een van de schappen leg.

‘Ja,’ zegt Cody lachend, en hij wijst naar de andere kant van het clubgebouw. ‘Met haar.’

Slechts gekleed in mijn boxershort draai ik me om en zie ik Kennedy met dokter Fredrick staan praten. Ik kijk hoe hij zijn kaken op elkaar klemmt en zijn neusgaten spreidt wanneer ze tegen hem zegt dat ze de baan aanneemt.

Travis fluit zacht. ‘Knap.’

‘En slim,’ voeg ik eraan toe, maar ik vertel ze niet wat ik weet, want Kennedy heeft me gevraagd dat niet te doen en ik vind het leuk om iets over de nieuwe fysiotherapeut te weten wat niemand anders weet. ‘Hé, welke kleur heeft haar haar eigenlijk?’

‘Rood,’ antwoordt Travis simpelweg.

‘Kom op, Trav. Je weet dat je bij hem preciezer moet zijn.’ Cody bekijkt haar even nauwlettend. ‘Ik zou het kastanjebruin noemen. Het is een mengeling van warmrood en aards bruin, maar er zit ook wat koper in.’

‘Zoals in een penny?’

‘Precies.’

Daarom vraag ik zulke dingen aan Cody. Hij snapt dat ik details wil horen.

Terwijl ik mijn ogen op haar gericht hou, zie ik dat ze mij opmerkt zodra dokter Fredrick een preek tegen haar begint af te steken. Haar aandachtige blik begint bij mijn voeten en gaat langs mijn blote benen omhoog om te blijven rusten op mijn boxershort, waarna ze de tijd neemt om mijn blote borst te bekijken. Zodra haar blik naar mijn gezicht gaat, glimlach ik zo arrogant mogelijk, zodat ze weet dat ik haar betrapt heb.

Meteen kijkt ze weg, en ik kan het niet helpen dat ik moet grijnzen.

Travis geeft me een duw tegen mijn schouder. ‘Wie is dat?’

Op deze dag, waarop alles aanvoelt als een teken, zeg ik zonder te aarzelen: 'Mijn toekomstige vrouw.'

De jongens barsten allebei in lachen uit, maar ik hou mijn ogen gericht op de enige vrouw in het gebouw.

Kennedy strijkt een lok kastanjebruin haar achter haar oor en dan zie ik het: een diamanten ring om haar linkerringvinger die onmogelijk over het hoofd te zien is. Op de een of andere manier is hij me eerder niet opgevallen.

'Sorry, man.' Cody lacht opnieuw en geeft me een klap op mijn schouder. 'Zo te zien was iemand je voor.'

En zomaar ineens is het weer de moeilijkste dag van het jaar.